

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ s.r.o.**, IČO 24680109, se sídlem v Praze, Husinecká 903/10, zastoupeného Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Veleslavínova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem v Praze, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, čj. MF-59693/2014/1603-2/1890, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, čj. MF-59693/2014/1603-3/1890,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 8. 9. 2014, čj. MF-59693/2014/1603-2/1890, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 14. 10. 2014, čj. MF-59693/2014/1603-3/1890, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 7. 2014 čj. MHMP 995607/2014, kterým byla žalobci za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, uložena pokuta ve výši 140 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

Žalobce v žalobě na úvod uvedl, že jeho zaměstnanec – řidič taxislužby pan D. F. (dále též jen „řidič“) postupoval v souladu s cenovými předpisy, měl řádně zapnutý

taxametr a následně vytiskl záznam o přepravě č. 00335 znějící na částku 122 Kč, přičemž právě tuto částku po cestujících požadoval.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci; nebylo totiž prokázáno, že by řidič po cestujících, které vezl (dále též jen „figuranti“), vyžadoval jinou částku, než která byla uvedena na záznamu o přepravě. Zdůraznil, že kontrola cenových orgánů u něj proběhla po třech měsících od údajně uskutečněné jízdy. Z podkladů pro vydání rozhodnutí nelze dovodit, že by figuranti jeli právě s řidičem panem F. Celé správní řízení tak dle žalobce stojí na vyjádření tří figurantů, kteří nejsou (ani v oznámení o poskytnuté přepravě, ani v protokole o jejich výsledku) dostatečně označeni a u nichž není zřejmé, zda jsou dostatečně zaškoleni v předmětné problematice; navrhoval proto doplnit dokazování o pracovní smlouvy těchto figurantů. Z nashromážděných podkladů nevyplývalo, že by figuranti po řidiči žádali vydání dokladu o zaplacení, přesto tvrdili, že jej řidič nevydal, ačkoli dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, se vydává zákazníkům jen na jejich žádost. Žalobce dále poukázal na to, že figuranti si před výslechem zřejmě přečetli oznámení o poskytnuté přepravě, neboť i po devíti měsících uváděli stejné informace; takový přístup je však nepřijatelný. Správní orgány ignorovaly jediný objektivní důkaz – záznam o přepravě; pochybily, když neprovedly výsledek řízení s tím, že by jeho vystupování v roli svědka nebylo účelné a vhodné, neboť předmětem posuzování bylo i jeho jednání, a nedůvodně tak upřednostnili výpovědi vlastních zaměstnanců (figurantů). Ze spisu dále nevyplývá, jak došlo k porovnání či vyúčtování částky 300 Kč, kterou měli figuranti za jízdu zaplatit. Žalobce shrnul, že nebylo prokázáno (bez důvodných pochybností), že by řidič s cestujícími jízdu vykonal, požadoval po nich zaplatit 300 Kč a že tak činil vědomě.

Žalobce tvrdil, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi jeho námitkami. Správní orgány například neposoudily, proč svědci měli předstírat anglicky hovořící osoby. Není ani zřejmé z čeho správní orgány dovodily, že si řidič a figuranti dostatečně rozuměli. Dle žalobce měla být na základě zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, úředním jazykem čeština. Vypořádána nebyla ani námitka, že žalobce učinil vše, aby případnému porušení povinnosti zabránil; žalobce totiž nemá vliv na jednání řidiče při samotném poskytování přepravy. V řízení tedy nebyla prokázána odpovědnost žalobce ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o cenách. V případě důkazní tísně by pak měl správní orgán vycházet z presumpce nevinny a rozhodnout ve prospěch účastníka řízení. Správní orgány se řádně nevypořádaly ani s existencí záznamu o přepravě.

Další žalobní námitka směřovala do výše uložené pokuty, kterou žalobce považuje za nezákonnou, nepřiměřenou, neodůvodněně přísnou a v rozporu s § 17 zákona o cenách; pokuta je neúměrná míře předražení i všem okolnostem případu. Správní orgány se při rozhodování o pokutě nezabývaly majetkovými poměry žalobce ani jeho hospodářskými výsledky. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že není rozhodující, zda je či není uložena sankce likvidační; takový postup je nicméně v rozporu se smyslem správního trestání. Žalobce dále zdůraznil, že v jeho případě jsou správní delikty řešeny na základě oznámení zaměstnanců správního orgánu, nikoli z podnětu českých či zahraničních cestujících.

Řádně odůvodněna není podle názoru žalobce ani povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný poukázal pouze na zákonná ustanovení. Žalobce zároveň nesouhlasil s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal.

Praxi správních orgánů (spočívající v provádění kontrol vozidel taxislužby, kdy správní orgán vyšle své zaměstnance na jízdu, neseznámí je s problematikou taxislužby a nechá je vyplnit oznámení o poskytnuté přepravě) považuje žalobce za řízenou provokaci. Má též pochybnosti o nepodjatosti správního orgánu prvního stupně a jeho zaměstnanců. Z formulace správního orgánu *„dle správního orgánu existuje právě v tomto případě silný veřejný zájem na tom, aby tento dopravce v daném oboru činnosti již nepůsobil“* totiž vyplývá, že jsou dány podmínky pro vyloučení daného pracovníka či celého orgánu z projednávání dané věci. Oba správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů.

S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud žalobě nevyhověl v plném rozsahu, navrhl soudu, aby od uložené sankce upustil, případně aby ji v mezích zákona snížil.

Žalovaný se ve vyjádření k podané žalobě nejprve stručně vyjádřil ke každé žalobní námitce a poté navrhl soudu, aby žalobu zamítl, neboť vydal napadené rozhodnutí v souladu s právními předpisy a na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný s tímto výslovně souhlasili.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

V oznámeních o poskytnuté přepravě o jízdě dne 23. 6. 2013 ve 20:14 E. H. H., T. M. a H. C. shodně uvedli, že na Václavském náměstí nastoupili do vozidla taxislužby a chtěli jet do NH Hotel, přičemž řidič jim před započatím jízdy oznámil, že výsledná cena bude činit 300 Kč. Taxametr nebyl během jízdy zapnutý. Po příjezdu k hotelu byla řidiči částka 300 Kč cestujícími zaplacená.

Z protokolu č. C/20130925/1/Sm ze dne 25. 9. 2013 je patrné, že řidič D. F. poskytl figurantům přepravu formou taxislužby z Václavského náměstí v Praze 1 do ulice Mozartova 1 v Praze 5 (NH Hotel), přičemž za tuto službu požadoval úhradu 300 Kč, což je o 150 Kč více, než činí maximální úředně stanovená cena jízdného na území hl. m. Prahy. S tímto protokolem byl žalobce seznámen dopisem správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 10. 2013. V rámci cenového řízení, jako přílohu svého vyjádření k protokolu o cenové kontrole ze dne 31. 10. 2013, žalobce předložil mimo jiné stvrzenku z taxametru č. 00335, dle níž si měl řidič D. F. za jízdu z Václavského náměstí do NH Hotel uskutečněnou dne 23. 6. 2013 v čase 20:15 – 20:20 vyúčtovat částku 122 Kč.

Oznámením ze dne 20. 2. 2014 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů, v němž byl žalobce mimo jiné poučen o svých procesních právech. Ve vyjádření ze dne 5. 3. 2014 žalobce uvedl, že se zahájeným správním řízením nesouhlasí, neboť dle něj nelze obvinění, které je mu kladeno za vinu, jakkoliv prokázat; současně požádal o předložení pracovních smluv údajných cestujících a navrhl, aby správní orgán tyto cestující předvolal a konfrontoval je s řidičem taxislužby.

Ve správním spise jsou dále založeny protokoly o výsledku ze dne 26. 3. 2014, v nichž všichni tři cestující uváděli obdobné skutečnosti jako v oznámeních o poskytnuté přepravě ze dne 23. 6. 2013.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci za spáchaný správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 140 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Předmětného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, dne 23. 6. 2013 prostřednictvím řidiče D. F. nedodržel při prodeji maximální úředně stanovenou cenu a za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Octavia, SPZ: X, na trase Václavské náměstí (horní část), Praha 1 – Mozartova 1, Praha 5 (vzdálenost: 3,5 km), účtoval částku 300 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „Nařízení“), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 150 Kč.

Žalobou napadeným rozhodnutím, ve znění opravného rozhodnutí, bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. V odůvodnění žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení a poté se jednotlivě vyjádřil k uplatněným odvolacím námitkám, které shledal nedůvodnými. K žalobcem předložené stvrzence č. 00335 znějící na částku 122 Kč žalovaný uvedl, že je listinným důkazem o tom, že taková stvrzenka byla z taxametry vytištěna, ale nikoli o tom, že taková částka byla za poskytnutou přepravu po cestujících požadována; nedodržení cenových předpisů je prokázáno svědeckými výpověďmi. Žalovaný konstatoval, že při podání svědeckých výpovědí byla konkrétní jízda svědky spolehlivě identifikována, neboť figuranti potvrdili čas jízdy, značku a barvu vozidla, částečně i SPZ vozidla. Nepředvolání řidiče vozidla jako svědka žalovaný odůvodnil neúčelností a nevhodností, neboť předmětem posuzování tohoto řízení bylo mimo jiné i jednání samotného řidiče v průběhu přepravy. Žalovaný zdůraznil, že pracovní zařazení figurantů nemá na porušení právních předpisů žalobcem žádný vliv. K výši uložené pokuty žalovaný doplnil, že ji považuje za odpovídající konkrétní situaci. Jelikož k porušování cenových předpisů dochází ze strany žalobce opakovaně a dřívější pokuty se minuly účinkem, není dle žalovaného rozhodující, zda je či není sankce likvidační. K povinnosti nahradit náklady řízení žalovaný uvedl, že tato částka byla uložena v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí přestupku tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.

Podle § 5 odst. 1 a 2 zákona o cenách úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální. Maximální cena je pak taková cena, kterou není přípustné překročit.

Podle § 2 Nařízení se maximální cena skládá z jednorázové sazby (40 Kč / jízda), čekání (6 Kč / min) a jízdy na území hlavního města Prahy (28 Kč / km).

Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Prvý žalobní bod, v němž žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, shledal soud důvodným.

Na úvod soud poznamenává, že řízení o uložení pokuty za správní delikt spočívající v porušení předpisů o cenách je řízením zahajovaným z moci úřední, v němž je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2011, čj. 2 As 78/2010-49, konstatoval, že „z dikce ustanovení § 50 odst. 3 se jednoznačně podává, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je výlučně ovládáno zásadou vyšetřovací; rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního, nestranného přístupu, kdy je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti, tedy i ty, které svědčí ve prospěch osoby, které má být povinnost (proti její vůli) uložena. Je to tedy správní orgán, který nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti. (...) Pokud se účastník takového řízení rozhodne žádné důkazy na svou obranu nenavrhnout, může se to nepochybně odrazit na skutkovém stavu, který bude správní orgán považovat za dostatečně zjištěný a který nebude (objektivně vzato) zohledňovat aspekty věci, o kterých se účastník řízení nezmínil (ačkoli by mu byly ku prospěchu) a správnímu orgánu nejsou známy; na straně druhé to však nikterak neomezuje vyšetřovací činnost správního orgánu, který je v těchto případech vždy povinen sám zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce.“

V nyní projednávané věci tvořily podklad pro rozhodnutí zejména zjištění figurantů zaznamenaná v oznámeních o poskytnuté přepravě a protokolu o cenové kontrole. Ve vyjádření ze dne 31. 10. 2013, jenž bylo reakcí na přípis správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 10. 2013 nazvaný Seznámení se s protokolem o cenové kontrole, žalobce správnímu orgánu předložil kopii stvrzenky č. 00335, z níž je dle jeho názoru zřejmé, že řidič poskytoval přepravní služby v souladu s právními předpisy. Ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 5. 3. 2014 pak žalobce zopakoval, že správní orgán svá tvrzení neprokázal, a navrhl, předvolání všech figurantů a jejich konfrontaci s řidičem taxislužby. K potvrzení výpovědí figurantů správní orgán nařídil provedení důkazu jejich svědeckou výpovědí. V případě řidiče správní orgán jeho výslech nenařídil a neprovedl jej ani přes návrh vznesený žalobcem.

V této souvislosti soud poznamenává, že Nejvyšší správní soud se k otázce odmítnutí návrhu na provedení důkazu ve správním (jakož i soudním) řízení již mnohokrát vyjadřoval, přičemž při formulaci svých závěrů vycházel rovněž z judikatury Ústavního soudu. Například v rozsudku ze dne 2. 12. 2009, čj. 1 Afs 77/2009-114, Nejvyšší správní soud shrnul, že „Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a tedy ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (...).“

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil neprovedení důkazu výsledkem řídiče tak, že v průběhu cenové kontroly a navazujícího správního řízení bylo mimo jiné

předmětem posuzování i řidičovo jednání v průběhu přepravy, a proto by jeho vystupování v roli svědka nebylo účelné a vhodné. Takové odůvodnění však nemá oporu v zákoně a nelze jej akceptovat. Je pravdou, že správní orgán není vždy povinen provádět důkaz výsledkem řidiče v řízení o uložení pokuty podle zákona o cenách při výkonu taxislužby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81); to však lze, pouze pokud byl dostatečně zjištěn skutkový stav a pokud z nashromážděných důkazů nevyplývají žádné rozpory. Zdejší soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem dospěl k závěru, že *„pokud jsou tvrzení přítomných osob protichůdná, nelze připustit provedení výsledku pouze jedné strany a výpověď druhé strany odmítnout s argumentací, že její postoj je předem známý“* (viz rozsudek ze dne 13. 4. 2016, čj. 10 As 39/2015-75).

V dané věci nicméně rozpory mezi skutkovými zjištěními existovaly. Žalobce totiž od počátku řízení namítal, že tvrzení figurantů o tom, že řidič za přepravu cestujících požadoval částku 300 Kč, nejsou pravdivá a na podporu svého závěru přiložil kopii stvrzenky č. 00335 znějící na částku 122 Kč. K odstranění těchto rozporů však správní orgán nařídil toliko výslech figurantů, nikoli řidiče předmětného vozidla. Zdejší soud se zcela ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 13. 4. 2016, čj. 10 As 39/2015-75, dle něhož *„správní orgán musí využít veškeré dostupné prostředky k ověření úplnosti a věrohodnosti všech přednesených výpovědí, poskytnout při tom stranám rovné příležitosti, a poté určit, zda jsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí, zde o porušení povinnosti a uložení sankce“*. Shora uvedený postup správního orgánu prvního stupně tak ve světle citované judikatury nelze připustit, neboť představuje porušení zásady rovnosti účastníků a práva žalobce na spravedlivý proces. Toto pochybení mohl napravit žalovaný v rámci odvolacího řízení (neboť zásada dvojinstančnosti řízení zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm), avšak nestalo se tak. Nelze navíc odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl ve věci od počátku aktivní – vyjadřoval se k písemnostem správních orgánů, rozporoval tvrzení v nich uvedená, předkládal a navrhoval důkazy. Stejně tak nelze pominout, že protokol o cenové kontrole nebyl sepsán bezprostředně po skončení přepravy, jak to bývá obvyklé (nýbrž až po třech měsících), a řidič vozidla taxislužby se tak nemohl k uváděným skutečnostem jakkoli vyjádřit.

Lze tak shrnout, že žalovaný pochybil, když odmítl návrh žalobkyně na provedení důkazu výsledkem řidiče taxislužby, neboť teprve po provedení takového výsledku mohl správní orgán řádně posuzovat věrohodnost všech přednesených výpovědí a na základě tohoto hodnocení (stejně jako po zhodnocení všech ostatních důkazů) rozhodnout o tom, zda žalobce správní delikt spáchal či nikoli.

Soud proto uzavírá, že ve správním řízení nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, neboť správní orgány rezignovaly na svou povinnost zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.

Vzhledem k tomu, že ve správním řízení nebylo postaveno najisto, že se skutek stal, nezabýval se soud námitkou odpovědnosti žalobce ani přiměřeností uložené pokuty. Tato otázka je totiž závislá na posouzení toho, zda se žalobce vytýkaného správního deliktu dopustil či nikoli.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že kontrolní činnost měla probíhat v úředním jazyce, tj. česky. Komunikace figurantů s řidičem a vůči sobě navzájem probíhající v anglickém jazyce nemá nic společného s vedením řízení v jednacím jazyce ve smyslu § 16 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104-2005-81, připustil, že správní orgán může efektivní kontrolu cenových předpisů provádět prostřednictvím cizinců či osob, kteří se za cizince vydávají. Navíc figuranti vystupovali jako cestující, nikoli jako úřední osoby, a proto na ně nelze klást povinnost užívat úřední jazyk.

Zásahem do práva žalobce nemohlo být neprovedení důkazu pracovními smlouvami figurantů – zaměstnanců správního orgánu prvního stupně; pracovní zařazení těchto osob totiž nemá vliv na otázku spáchání správního deliktu žalobcem.

Soud má za to, že z formulace správního orgánu „*dle správního orgánu existuje právě v tomto případě silný veřejný zájem na tom, aby tento dopravce v daném oboru činnosti již nepůsobil*“, nelze usuzovat na podjatost zaměstnanců správního orgánu prvního stupně či celého orgánu jako takového. Podle § 50 odst. 3 věta první správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V nyní projednávaném případě tak správní orgán usoudil, že pro řádné rozhodnutí ve věci, zejména při posuzování přiměřené výše ukládané pokuty, je nezbytné vzít v úvahu kromě jiných zákonem stanovených kritérií rovněž všechny žalobcem dříve spáchané správní delikty.

S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na žalovaném tedy bude, aby se opětovně vypořádal s důkazním návrhem žalobkyně na provedení svědecké výpovědi řidiče taxislužby (tj. buď jeho odmítnutí dostatečně a v souladu se zákonem odůvodnil nebo jej provedl a následně zhodnotil), a odstranil tak stávající rozpory ve skutkovém stavu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady, které žalobci v řízení před Městským soudem v Praze vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení žalobce advokátkou (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dva režijní paušály po 300 Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3; celkem tedy 6 800 Kč. Zástupkyně žalobce soudu sdělila, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen žalobci uhradit ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, tak činí 10 800 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. srpna 2017

v.r.

JUDr. Eva P e c h o v á,

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková